

IN MEMORIAM

УДК 94-051Б.ЯКИМОВИЧ(047.1)

<https://doi.org/10.33402/zuz.2022-18-145-147>

Петро ШКРАБ'ЮК

доктор історичних наук

старший науковий співробітник відділу української літератури

Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3379-7883>

email: petrotus@gmail.com

З ПОДИВУ ГІДНОЮ СТІЙКІСТЮ...

Слово на відхід Богдана Якимовича*

Не йму віри, що його вже нема. В останні пандемійні та воєнні роки багато славних сучасників відійшло в засвіти, але Якимович? Хто-хто, а він, здавалося, непідвладний часові та хворобам. Він був усюдисущим: на презентаціях книг, наукових конференціях, вічах, різних громадських заходах і завжди з фотоапаратом, бадьорим настроєм, оригінальними ідеями.

Випускник «Львівської політехніки», начальник житлово-комунального господарства Галицького району Львова, він, однак, відчував себе істориком. І в буремні 80-ті (вже минулого століття) перейшов до Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича, працював у відділі нової історії України, і його цікавило все: військова справа, франкознавство, книговидання, топоніміка, геральдика, класики нашого письменства... І не просто цікавило. Він розробляв для українського війська нові статuti, написав нарис з історії Збройних сил України та видав (у співавторстві) «Російсько-український словник для військовиків». Працював у Комісії міськради з перейменування вулиць і площ, був співзасновником Шашкевичівської комісії та головою львівського відділення Всеукраїнського товариства «Україна–світ»,

* За матеріалами: Zbruc̆. URL: <https://zbruc.eu/node/112448>

Біля пам'ятника Маркіянові Шашкевичу, Львів, 6 липня 2005 р.

упорядкував тритомне видання «Андрій Чайковський. Спогади. Листи. Дослідження». Видавав книги. На чільному місці тут – «Україна та українці» (1086 с.)

Себто із пристрасстю неофіта Б. Якимович наново відкривав для себе Україну, її минушину, письменство – і все робив для її утвердження в новітню добу. Захистив кандидатську, відтак докторську дисертацію, був директором Наукової бібліотеки Львівського національного університету ім. І. Франка, професором кафедри історичного краєзнавства цього вишу.

І от недуга. З подиву гідною стійкістю й оптимізмом він боровся з нею. Боровся з допомогою відданої дружини Оксани та доньок Дарини й Мирослави. Неодноразово їздив на хіміотерапевтичні сеанси до Німеччини. Хвороба не відступала, але не відступав і Богдан. Він жив та продовжував діяти як цілком здорова людина. Пригадую, на початку листопада 2020-го раптово (від коронавірусу) помер у Дрогобичі проф. Михайло Шалата. І Богдан сказав: «На колінах поповзу, але в останню дорогу Михайла Йосиповича проведу!...». І провів: сів за кермо своєї автівки – й поїхав (і я разом із ним).

Богданові Якимовичу 29 січня 2022 р. виповнилося 70. А 10 лютого цю річницю відзначали виставкою в Науковій бібліотеці ім. В. Стефаника НАН України. Вшанувати уродинника прийшла вся еліта Львова. Соленізант був щасливий. Тим паче, що у фейсбуці з'явилася декілька сотень теплих відгуків на цю подію. Я тоді прочитав такий експромт:

Богдан Якимович – людина найвищої проби,
Йому підніжки ставлять різні хвороби.
Та він не здається, спротиву вірець,
Тому еднає любов сердець.
Планів, ідей, задумів у нього повна тека,
Тому його шанує Стефаниківська бібліотека,
Ми всі, і я так само,
А найбільше його земний ангел –
дружина Оксана.

Тоді я ще вірив, що Богдан у двобої з хворобою переможе. Морально він переміг, але не фізично...

Земля пухом тобі, Друже!
Вічная пам'ять!

REFERENCES

Раміати Bohdana Yakymovycha. (2022). *zbruc.eu*. <https://zbruc.eu/node/112448>
(in Ukrainian).